

Вступ: одна з пісень, яка дуже мені сподобалась коли я увірував, і подобається до цього дня містить такі слова: «В этом доме не найдешь, лицемерия и ложь...» Ці прекрасні слова, іноді викликають відчуття гіркоти в серці, коли в реальності відбуваються речі абсолютно протилежні. Коли діти Божі замість щирості, відвертості, самопожертви, безкорисливості, роблять вчинки. Від яких холодне серце. Обман, заздрість, лицемірство, марнославство, жадібність. Це не про нас правда? Чому ж тоді ми час від часу чуємо слова: «А ще називає себе віруючим...» Чому наше серце болить, коли брат чи сестра, чинить беззаконня, і ми не розуміємо. Як так можна. І чи помічаємо ми за собою. Коли так думають про нас? Господь в розмові зі своїми учнями подарував нам чудовий текст, який сподіваюсь допоможе нам освітити істиною темні куточки нашого серця, і очистивши, допоможе нам позбутись речей. Які забирають радість на нашому шляху в небесне Царство. Ми розглянемо сьогодні 18 розділ Євангелії від Матвія.

Тема проповіді : Гармонія стосунків між Божими дітьми

Теза: Три аспекти в стосунках між Божими дітьми, - повага, прощення, милосердя.

I. Підстава поваги один до одного – любов Бога до Своїх дітей Матв. 18:1-14.

A. Хто більший? Матв. 18:1-6

Підійшли до Ісуса тоді Його учні, питаючи: Хто найбільший у Царстві Небеснім? 2 Він же дитину покликав, і поставив її серед них, 3 та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! 4 Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім. 5 І хто прийме таку дитину одну в Моє Імення, той приймає Мене. 6 Хто ж спокусить

одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, і його потопити в морській глибині...

1. Неправильне розуміння в чому полягає велич в Царстві Небесному.

- а) Хто возвеличується? – людина в центрі;
- б) положення – претензії на велич людини

Приклад: я гарно співаю, отже я кращий за того, хто прибирає або носить стільчики, і це дає мені підстави зневажливо ставитись до них.

- в) місце величі – Царство Небесне = царство земне

2. Правильне розуміння величі в Царстві Небесному

- а) Хто возвеличується? – Господь в центрі;

Справжня велич належить не мені а Христу.

- б) положення – дитина, відсутність величі в людському розумінні;

- смирення
- залежність від батьків;
- довіра;
- надія;
- покора;
- нездатність возвеличуватись над іншими

- в) місце величі Божих дітей – Царство Небесне;

пряма залежність. Чим смиренніше та покірніше ми поведимось в земному царстві, тим вище наше положення в Царстві Небесному. І навпаки. Чим більше я себе «несу», тим меншим я буду в Ц. Н., якщо взагалі я належу Ц.Н...

- г) безпека – Божий захист Божим дітям.

Бог захищає Своїх дітей. Слово вжите в цьому місці відноситься до нижнього каменя в жорнах, вага якого перевищувала вагу, яку може підняти людина. А кинути в глибину моря, в контексті

єврейської культури, означало знищити назавжди і безповоротно. Без надії на воскресіння.

Б. Горе від спокус Матв. 18:6-9

Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, і його потопити в морській глибині... 7 Від спокус горе світові, бо мусять спокуси прийти; надто горе людині, що від неї приходить спокуса! 8 Коли тільки рука твоя, чи нога твоя спокушає тебе, відігни її й кинь від себе: краще тобі увійти в життя одноруким або одноногим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненому в огонь вічний. 9 І коли твоє око тебе спокушає його вибери й кинь від себе: краще тобі однооком увійти в життя, ніж з обома очима бути вкиненому до геєнни огненної.

1. Реальність спокус

а) спокуси реальні

Ми звикли асоціювати спокуси з хтивістю людського серця, ненажерливістю, п'янством, жадібністю, це так, але спектр спокус набагато ширший. І в середовищі Божих дітей, спокуси маскуються. Бажання вразити друзів талантами. Якимось церковними заходами. Вмінням тлумачити Писання, за цим ніби гарними бажаннями криється спокуса само возвеличення.

б) руйнівна дія спокус

Господь попереджує про серйозність того, як ми відносимось до освячення нашого життя. Ми нове творіння в Христі Ісусі, і Той Хто почав в нас справу спасіння. Закінчить її. Про те, Бог не знімає з нас відповідальності трудитись над нашим характером, звичками, стилем життя.

2. Зовнішня та внутрішня дія спокус

а) зовнішня відповідальність людини - не бути спокусою ближньому.

б) внутрішня відповідальність – не піддаватись

спокусам

В. Увага, смертельна небезпека – гордість. Матв. 18:10-14

Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих; кажу бо Я вам, що їхні Анголи повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі. 11 Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле. 12 Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'ятдесятьох і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої? 13 І коли пощастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох незаблудлих. 14 Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих.

1. Прояв гордості: підвищення себе, приниження інших

- а) я краще за інших розумію Бога;
- б) я краще за інших поклоняюсь Богові;
- в) Бог дав мені більше талантів ніж іншим.

2. Причина смирення – Біблійне розуміння свого положення перед Богом та людьми.

- а) грішник, що потребує спасіння;

Кожен віруючий розуміє – я загублена овечка, яку знайшов Господь

- б) грішник, якого знайшов Бог;

Не я знайшов Бога, а Він знайшов мене

- в) грішник якого простив Бог;

Часто овечки які губились, в гористій місцевості потрапляли в місце, де вони не могли ні рухатись вперед, ні повернутись назад. Вони так і лишались стояти на уступі, не здатні змінити свого положення. Коли пастух знаходив таку овечку, він брав її на плечі і ніс додому, тому що самотійно, як правило. Вона вже не могла пересуватись.

- г) свята Божа дитина, дорога серцю Батька.

Доки пастух розшукував овечку, в поселенні чекали результатів пошуку, так як стадо збиралось з кожного двору, кожен розумів завтра може загубитись моя овечка. Тому коли пастух приносив

овечку в поселення, радість була спільною, але найбільше звісно раділа сім'я. Чия овечка була знайдена.

II. Прощення, або Біблійний шлях вирішення конфліктів. Матв.

18:15-20

A. Один на один (18:15)

А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата.

1. Персональна відповідальність допомоги один одному

- а) я бачу – я докоряю
- б) я докоряю тому хто згрішив (Не сестрі. Не більш духовному брату. Не пастору).
- в) я докоряю тому, що люблю;
- г) прощаю тому, що прощений

Б. Один, два свідки (18:16)

А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб справа всіляка ствердилась устами двох чи трьох свідків.

1. Спільна відповідальність допомоги один одному

- а) готовність допомогти у вирішенні конфлікту (якщо я розумію, що за мене вмер Христос, і я тепер Його дитина. То для Його справ я завжди «крайній»);
- б) готовність визнати власну неправоту,
- в) готовність простити в разі визнання братом (сестрою) провини.

В. Церква (18:17-20)

А коли не послухає їх, скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, хай буде тобі, як поганин і митник! 18 Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі. 19 Ще поправді кажу

вам, що коли б двоє з вас на землі погодилися про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, станеться їм від Мого Отця, що на небі! 20 Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них.

1. Відповідальність церкви у вирішенні конфліктів, або допомоги один одному.

- а) церква – вищий авторитет на землі, в питанні вирішення конфліктів між Божими дітьми
- б) рішення церкви має вагу в обох царствах: як земному, так і Небесному;
- в) відповідальність церкви молитись за вирішення конфліктів, та повернення в сім'ю Божих дітей;
- г) обітниця Господа, прислухатись до молитов один за одного.

III. Милосердя – основа, та клей в стосунках Бога з людьми, та між людьми. Матв. 18:21-35

A. Прощайте не рахуючи. Матв. 18:21-22

Петро приступив тоді та запитався Його: Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? 22 Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока семи раз по семи!

1. Поверхнєве розуміння суті прощення.

- а) людина визначає межу прощення
- б) підстава прощення – моє «добре» серце.

2. Істинне розуміння суті прощення

- а) Бог визначає межу прощення
- прощайте не рахуючи
- б) підстава прощення – милість Бога по відношенню до людини а не її власна «доброта»

Б. Будьте милостиві, бо вам прощено більше Матв. 18:23-35

Тим то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити з своїми рабами. 24 Коли ж він почав

обраховувати, то йому привели одного, що винен був десять тисяч талантів. 25 А що він не мав із чого віддати, наказав пан продати його, і його дружину та діти, і все, що він мав, і заплатити. 26 Тоді раб той упав до ніг, і вклонявся йому та благав: Потерпи мені, я віддам тобі все! 27 І змилосердився пан над рабом тим, і звільнив його, і простив йому борг. 28 А як вийшов той раб, то спіткав він одного з своїх співтоваришів, що був винен йому сто динаріїв. І, схопивши його, він душив та казав: Віддай, що ти винен! 29 А товариш його впав у ноги йому, і благав його, кажучи: Потерпи мені, і я віддам тобі! 30 Та той не схотів, а пішов і всадив до в'язниці його, аж поки він боргу не верне. 31 Як побачили ж товариші його те, що сталося, то засмутилися дуже, і прийшли й розповіли своєму панові все, що було. 32 Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: Рабе лукавий, я простив був тобі весь той борг, бо просив ти мене. 33 Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилювався? 34 І прогнівався пан його, і катам його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу. 35 Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів.

1. Духовні банкрути

- а) борг, що перевищує сукупний дохід держави
- б) спільна заборгованість
- в) сподівання на милість Царя.

2. Відповідальність бути милостивими на підставі милості Бога до нас

- а) небезпека «короткої» пам'ять
- б) небезпека надмірної вимогливості до інших
- в) наслідок відсутності милості – гнів Царя.
- г) пропорція: хочете бути помилуваними – будьте милостиві.

Закінчення: ми розглянули три аспекти в стосунках між Божими дітьми,- повага, прощення, милосердя. На початку я згадував пісню де є слова: «В этом доме не найдешь, лицемерие и ложь..». Якщо наше серце буде наповнене розумінням важливості для нашого Небесного батька стосунків між нами, ці слова не будуть викликати в нас відчуття гіркоти, а навпаки, будуть тішити наше серце та стверджувати віру в Христа. Це можливо. За умови, що ми будемо пам'ятати, нам в цьому царстві, належить «умалятись», а Христу, «возвеличуватись».